

Aquesta plaça és un camp de concentració, una via morta, el crit ofegat. Les hores se'ns esmunyen com aigua entre les mans. Alguns sentim que el temps ens espanta abans d'usarlo, com si ja ens faltés en el moment de prendre la iniciativa. Mal senyal. Se'ns escapa en el confortable subterfugi d'haver sobreviscut el present. Aquesta vesprada no hem arribat a cap acord. Comença a fer calor. Ens inquieten les paraules que aviat deixarem de dir i ens coagulem en mots desposseïts. Hem menyspreat massa el poder totalitari de la decepció i de la por imperants, l'amalgama garant del salvífic mercat de futurs, de la gloriosa hipoteca perpètua, l'energia capital del capital. Caminem ajupits pel jou de quatre sangoneres; cerquem una sortida digna, però els geps que arrosseguem obturen tota escapatòria, l'evacuació, la deposició, l'excreció alliberadora. La Santa Por és, més que mai, la puta verge dels usurers: el prestador sempre s'avança a la carència, administra els cicles de l'apocalipsi, rendibilitza el llinar de la misèria, amortitza l'avenir incògnit amb un fascinant aparador d'encantadores respostes molt abans que, hipnotitzats, puguem formular les preguntes imprescindibles. No diré res de nou: vam pujar sense maleta a trens de l'entusiasme i, asseguts al vagó de l'espera, ens vam adormir al pou del melic, feliços, seduïts, pura expectació, conveçuts que a cada destinació li pertocaria un viatge blavíssim i, sempre, un camí de tornada: tot en un sol *pack* a un preu cobejable. I no hi ha retorn. Hem arribat a l'estació on qualsevol intent de restitució o de prevenció sembla fracassar perquè només cerca auxili en la fugida. Passem dies i nits en aquesta andana a la vora de l'abisme, un purgatori on guardem una sola esperança: ajornar el desistiment i perseverar en la pacífica i indignada renúncia a desafiar el present. Un present sense present. Cert, els idiotes hem après a teclejar, això és irremeiable, però continuem mirant-nos els uns als altres cercant l'enteresa necessària per fer veritablement nostra la veu i nostres les places. *Qui dona llum pot ser pres per la foscor.*

*Vers d'Eugenio Montale